

РЕШЕНИЕ

№ 1806

гр. Варна , 18.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ в публично заседание на двадесет и четвърти ноември, през две хиляди и двадесета година в следния състав:

Председател: Юлия Р. Бажлекова
Членове: Даниела С. Христова
Светлана К. Цанкова

Секретар: Атанаска Н. Иванова

като разгледа докладваното от Даниела С. Христова Въззивно гражданско дело № 20203100502558 по описа за 2020 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано възоснова на **въззивна жалба с вх. Рег. № 51880 от 31.07.2020 г.** подадена от **М. Х. Щ.**, представляван от адв. А.К. от ВАК срещу решение № 3114 от 14.07.2020 г. в частите, в която съдът е отхвърлил осъдителните претенции против Н.П.Г., както следва:

- в. частта за разликата над присъдената сума в размер на 500 лева до претендираната в размер на 1000 лева, като обезщетение за причинени неимуществени вреди – преживян стрес, лишения и страдания, в резултат на предприети действия по принудително изпълнение върху несекверстируем доход - трудово възнаграждение в периода от м.01.2018 г. до м. 05.2018 , ведно със законна лихва върху тази сума считано от датата на предявяване на иска 02.09.2019 г. до окончателното погасяване на задължението, на основание чл. 74 от ЗЧСИ,
- в. частта за разликата над присъдената сума в размер на 300 лева до претендираната в размер на 1700 лева, като обезщетение за причинени имуществени вреди изразяващи се в извършване на три месечни удръжки в периода от м. 01.2018 г. до м. 05.2019 г. от трудовото възнаграждение, ведно със законна лихва върху тази сума считано от датата на предявяване на иска 02.09.2019 г. до окончателното погасяване на задължението, на основание чл.

74 от ЗЧСИ.

В частта за присъдени разноски в производството в размер на 239.94 лева, на основание чл. 78, ал.3 от ГПК.

В жалбата се излагат се съображения за незаконосъобразност на постановения съдебен акт в обжалваната част, като се твърди, че правните изводи на съда не са съобразени с доказателствата по делото и са противоречиви помежду си. Претендира се за отмяна на решението в обжалваната част и постановяване на друго, с което да се уважат изцяло предявените искове.

В писмен отговор Н.П.Г. изразява становище за допустимост, но неоснователност на въззивната жалба и отправя искане за потвърждаване обжалваното решение. Противопоставя се на доказателственото искане за назначаване на ССч.Е като възражението си обосновава с разпоредбата на чл. 266, ал.1 от ГПК. Не обосновава доказателствени искания.

Срещу постановеното съдебно решение е постъпила и **въззивна жалба с вх. Рег. № 51102 от 20.07.2020 г.от Н.П.Г.** срещу решение № 3114 от 14.07.2020 г. в частта, в която съдът го е осъдил да заплати на М. Х. Щ.

1.сума в размер на 500 лева, като обезщетение за причинени неимуществени вреди – преживян стрес, лишения и страдания, в резултат на предприети действия по принудително изпълнение върху несекверстируем доход от трудово възнаграждение в периода от м.01.2018 г. до м. 05.2018г. , ведно със законна лихва върху тази сума считано от датата на предявяване на иска 02.09.2019 г. до окончателното погасяване на задължението, на основание чл. 74 от ЗЧСИ,

2.сума в размер на 300 лева за причинени имуществени вреди изразяващи се в извършване на три на брой месечни удръжки от трудовото възнаграждение в периода от м. 01.2018 г. до м. 05.2019 г., ведно със законна лихва върху тази сума считано от датата на предявяване на иска 02.09.2019 г. до окончателното погасяване на задължението, на основание чл. 74 от ЗЧСИ.

Поддържа становището, че обжалваният съдебен акт е незаконосъобразен, като счита, че съдът неправилно е формирал извод за пряка причинно следствена връзка с вредоносния резултат, като твърди, че такава е налице само от бездействието на длъжника. Излага твърдението, че по отношение на имуществените вреди в размер на 300 лева, в решението съдът не е взел предвид, че сумата е събрана по специална сметка на ЧСИ и той е бил в готовност да я върне, а нито длъжника нито представляващия го пр. представител са съдействали за връщане / не са представили сметка по която да бъдат преведени/. Отправят покана за посочат такава.

В отговор на тази въззивна жалба М. Х. Щ., изразява становище за законосъобразност и правилност на решението в осъделната част и моли да бъде потвърдено.

На основание чл. 267, ал. 1 от ГПК при извършената служебна проверка съдът констатира, че въззивните жалби са допустими - депозирани е от активно легитимирани страни, обосновавали правен интерес от обжалването, депозирани в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК, отговарящи на изискванията за редовност по чл. 260 и чл. 261 от ГПК.

Третото лице Застрахователно дружество „Лев инс“ АД, помагач на ответника, не изразява становище

В съдебно заседание страните поддържат докладваните от съда въззивни жалби.

За да се произнесе, настоящият съдебен състав на ВОС съобрази следното:

Решението на първоинстанционния съд е валидно и допустимо. От мотивите на обжалвания съдебен акт, в частта на установените релевантни факти, съдът приема, че същите са подробни и съответстващи на събраните по делото доказателства. По отношение на правилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно чл. 269, ал.1 изр.второ ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания. Релевираните от въззивниците такива се свеждат до преценката правилно ли е приложен материалния закон.

За да се произнесе, настоящият съдебен състав на ВОС съобрази следното:

Производството пред първоинстанционния съд е образувано по предявени от М. Х. Щ. против Н.П.Г., в качеството му на ЧСИ рег. № 716 с район на действие ВОС, обективно, кумулативно съединени, осъдителни искове с правно основание чл. 441 ГПК вр. чл.45 ЗЗД. От петитума на исковата молба се установява, че се претендира:

сумата от 1700лева, като обезщетение за причинени **имуществени вреди** вследствие на извършени в периода м. 01.2018г. до м.05.2019г. месечни удържки от трудовото възнаграждение на ищеца в размер на 100 лева всяка, след настъпила перемпция по изп.д. № 20147160400431, ведно със законната лихва считано от датата на предявяване на иска 02.12.2019 г. до окончателното изпълнение на задължението.

сумата от 1000лева, представляваща обезщетение за причинени **неимуществени вреди** /стрес, лишения и страдания/, в резултат предприети действия по принудително изпълнение върху несеквестрируемо имущество доход от трудово възнаграждение в периода м.01.2018г. до м.05.2019г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба - 02.12.2019г. до окончателното погасяване на задължението.

В исковата молба ищецът е изложил, че въз основа на изпълнителен лист от 11.02.2014г. издаден по ч.гр.д. № 1862/2014г. на ВРС, в полза на „Ти би ай банк“ ЕАД, ответникът е образувал изп.дело № 20147160400431. Ищецът е твърдял, че в продължение на две години не били извършвани действия по това изпълнително дело, поради което на 22.05.2016 г. настъпила перемпция. Въпреки прекратяване на изп.производство по силата на закона, ЧСИ е продължил на извършва нови действия, като 26.01.2018г. изпратил запорно съобщение до работодателя на ищеца „Зърнени храни Силистра“ АД. Вследствие на този запор в периода м.01.2018г. до м. 04.2018г. от трудовото възнаграждение на ищеца са правени удържки в размер на по 100 лева месечно. След прекратяване на изп.дело с постановление на ЧСИ от 12.04.2019г., ЧСИ не изпълнил задължението си служебно да вдигне запора, като по този начин до м. 06.2019г. от трудовото възнаграждение на ищеца е била удържаната сумата от 100лева месечно.

По отношение неимуществените вреди излага, че с направените удържки от трудовото възнаграждение, което било в размер на 560 лева, бил нарушен несеквестрируемият минимум и семейството. То било принудено да преживява с по-малка сума, да живее в мизерия, а ищецът преживял стрес и негативни емоции от този факт.

Ответникът е оспорвал иска като неоснователен. Описал е като извършени следните действия по изпълнителното дело – на 07.04.2014 г. изпратил запорно съобщение до работодателя; на 22.05.2017г. изпратил запорно съобщение до следващ работодател. На 11.01.2018г. постъпила молба от вискателя - цесионер на вземането на първоначалния вискател, с искане за извършване на справки за сключени трудови договори и запор върху трудово възнаграждение. На 26.01.2018г. изпратил запорно съобщение до работодателя „Зърнени храни Силистра“ АД с указан срок, в който работодателят може да оспори задължението си. На 01.02.2018г. ищецът е получил уведомлението за наложения запор. Поради това, че не е жалба от длъжника и възражение от работодателя, е събрал сумата от

1700 лева за периода от м.01.2018г. до м.05.2019г., чрез запор върху трудовото възнаграждение. Не е оспорвал, че в периода м.05.2014г. до м.05.2017г. не са правени искания от вискателя за извършване действия по изпълнението. Оспорва обаче, че събраната сума от 1700 лева представлява имуществена вреда за ищеца, позовавайки се на т.3 от ТР № 2/2015г. на ВКС. Излага, че запорът касае само секвестрируема част от трудовото възнаграждение, тъй като са удържани по 100 лева месечно. Преценката относно секвестрируемата част е предоставена на работодателя като трето задължено лице. Извън това, БТВ на ищеца през целия период на удържките се сочи да е било в размер надхвърлящ несеквестрируемата част. Предполага, че е възможно и самият работник да се е съгласил, работодателят му да удържа определен размер от заплатата, т.е. сам да се е отказал от несеквестрируемостта, извод за което можело да се направи от изявлението на ищеца по изп.дело, че спирал от м.06.2018г. да плаща по изп.дело, защото заплатата му е под несеквестрируемия минимум. На 30.11.2018г. била депозирана жалба срещу действията на ответника относно налагането на запора, която е била оставена без разглеждане от ВОС с определение по в.гр.д. № 341/2019г. На 10.04.2019г. вискателят е отправил искане за прекратяване на изп.производството и връщане на изп.лист. На 12.04.2019г. е изпратено уведомление до вискателя за прекратяване на изп.дело. На 19.04.2019г. е изпратено и съобщение до работодателя за вдигане на наложения запор. Потвърждава, че понастоящем по изп.дело е събрана сума от 300 лева, която не е била разпределена и която подлежи на връщане на длъжника, за което отправя покана до него за посочване на банкова сметка за възстановяването ѝ. Твърди, че в случая липсва причинена имуществена вреда, защото събраните по изп.д. суми са погасили съдебно установено задължение на ищеца. Евантуално, твърди, че вредите не са резултат на негови незаконосъобразни действия, а такива на работодателя, който не е изпълнил задължението си по преценка несеквестрируемия размер от получаваното от ответника възнаграждение. Оспорва и наличие на причинно-следствена връзка между негови действия и сочените вреди. Евантуално твърди да е налице съпричиняване от страна на ищеца, доколкото същият не бил се възползвал своевременно от възможността да обжалва действията на ЧСИ по реда на чл. 435 ГПК насочени към несеквестрируемо вземане и след настъпила перемпция.

По искане на ответника по делото е конституирано като трето лице помагач „Лев инс“ АД, ЕИК 121130788, което не е взело фактическо участие в делото.

Първоинстанционният съд е приел, че макар и разпоредбата на чл. 441 от ГПК да определя отговорността за вреди на частния съдебен изпълнител по чл. 45 от ЗЗД, следва да квалифицира претенцията като такава по чл. 74 от ЗЧСИ. Последната е специална правна норма спрямо общата, което означава, че не я дрогира, а само стеснява нейното приложение. Нормата на чл. 74 от ЗЧСИ регламентира имуществената отговорност за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. При правилно разпределение на доказателствената тежест и оценка на събраните доказателства първоинстанционният съд е установил релевантните факти. Пред въззивният съд не се оспорват тези от тях, които са установени с писмени доказателства - изпълнителен лист издаден по ч.гр.д. № 1862/2014г. на ВРС, възоснова на който е образувано изп.д. № 20147160400431; липсата на искания от вискателя за извършване на действия в период от три години от м.05.2014г. - до м.05.2017г.; извършени удържки от трудовото възнаграждение в общ размер от 1700 лева, в периода от м.01.2018г. до м.05.2019г. В този период брутното трудово възнаграждение на ищеца е било, както следва: м.01.18г.- 657,58 лева, м.02.18г.- 609,31 лева, м.03.18г.- 699,98 лева, м.04.18г.- 708,42 лева, м.05.18г.- 690,89 лева, м.06.18г.- 632,78 лева, м.07.18г.- 639,28 лева, м.08.18г.- 584,32 лева, м.09.18г.- 685,46 лева, м. 10.18г.- 643,78 лева, м.11.18г.- 987,28 лева, м.12.18г.- 681,46 лева, м.01.19г.- 694,60 лева, м. 02.19г. - 683,60 лева, м.03.19г.- 727,04 лева, м.04.19г.- 753,48 лева и м.05.19г.- 754,38 лева.

С молба от 22.06.2018г. длъжникът е уведомил ЧСИ, че спира да плаща задължението си по изп.дело, тъй като получавал под минималния несеквестрируем по закон минимум доход, като съответно приложил и издадена му от работодателя служебна бележка. Тази

молба, ЧСИ разпоредил да се приложи по делото. На 26.11.2018г. предвид продължаващите действия по извършване удръжки от трудовото му възнаграждение, ищецът депозирал жалба пред ВОС, която с определение от 26.03.2019г. по в.гр.д. № 341/2019г. на ВОС била оставена без разглеждане.

С молба от 10.04.2019г. взыскателят е поискал прекратяване на изп.д. на основание чл. 433, ал.1, т. 2 ГПК и връщане оригинала на изп.лист. С постановление от 12.04.2019г. ЧСИ прекратил изп. дело на основание чл. 433, ал.1, т. 2 ГПК, за което длъжникът е бил уведомен на 15.04.2019г. На 12.04.2019г. с молба от взыскателя бил уведомен, че последният няма да обжалва постановлението за прекратяване и отново е поискал връщане на изп.лист. Постановление е влязло в законна сила на 23.04.2019г. На 19.04.2019г. ЧСИ е изпратил съобщение до работодателя, че вдига наложения заповест.

От показанията на свидетелката Р.Т.В., живееща на семейни начала с ищеца, се установява, че се познават от 17 години и споделят едно общо домакинство. За задължението си узнал през 2014 г. след като получил писмо. Същата година се разболял, започнал да вдига кръвно, не можел да спи от притеснение, че няма да може да си покрие дълга. През 2017г. започнал да удържа по 100 лева от възнаграждението. Притеснявал се, че не може да се справи защото му оставали по 300 лева на месец, след удръжките. Свидетелката получавала пенсия от по 220 лева, с които помагала за закупуване на лекарствата. Сега си пиел лекарствата и бил горе- долу добре, но живеели оскъдно.

При тази фактическа установеност, въззивният съд извежда следните **правни изводи**:

Основанията за прекратяване на изпълнителното производство са регламентирани в чл. 433, ал.1 ГПК. Изрично т. 8 от цитираната разпоредба, предвижда, че ако взыскателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, изпълнителното производство се прекратява. Прекратяването настъпва по силата на закона, поради което съдебният изпълнител е длъжен да постанови прекратяване на изпълнителното дело. Неизпълнение на това задължение, представлява противоправно бездействие, а извършването на изпълнителни действия по прекратено изпълнително дело, представлява противоправно действие.

Първоинстанционният съд правилно е установил, че след 07.05.2016 г. изпълнителното производство е било прекратено по право на основание чл. 433, ал.1, т. 8 ГПК. Нарочното постановление за прекратяване няма правопораждащо действие /ТР 2/2013г. ОСГТК на ВКС/. Следователно, действията по налагане на заповест със заповестното съобщение от 26.01.2018г. и извършването удръжки от възнаграждението на ищеца в периода от м.02.2018г. до м.05.2019г. са предприети при липса на висящо изп. производство. След настъпване на основание за прекратяване извършените от съдебния изпълнител изпълнителни действия са противоправни. Противоправно е също бездействието да изпълни задължението да вдигне служебно наложените възбрани и заповести съгласно чл. 433, ал. 3 ГПК.

Действията по прилагането на нови изпълнителни способи, независимо какво е основанието на вземанията и кой е техният титуляр, са извършени при липсата на законови предпоставки, които да овластяват съдебния изпълнител да извърши тези действия.

Първоинстанционният съд е приел, че липсва вреда за ищеца, тъй като той е погасил съдебно установено вземане. Настоящият съд намира това съждение за неправилно. Изпълнението на парично задължение, след изтичане на давността не води до основание за връщане и в този смисъл е разпоредбата на чл. 118 от ЗЗД, но тя се отнася до отношенията между длъжник и кредитор. Вярно е, че не могат да бъдат претендирани за връщане платени задължения, които са погасени по давност, но това не означава, че действията на съдебен изпълнител, които са довели до принудително изпълнение не водят до вреда.

Вредата се изразява в размера на платеното, което вече не се дължи по силата на принудителното изпълнение, а само по волята и личната преценка на длъжника. Игнорирайки правото на длъжника сам да прецени дали да изпълни погасен по давност дълг или не, съдебният изпълнител нанася вреда в размера на принудително събраните суми. Съдебният изпълнител, няма правомощието да преценява възражения за изтекла погасителна давност, затова законът определя двугодишен процесуален срок, след изтичането на който няма право да извършва принудително събиране на вземания, а ако извърши такива, да счита, че съществуването на съдебно признат дълг оправдава противоправността.

Първоинстанционният съд неправилно е коментирал въпроса, дали чрез плащането осъществено с посредничеството на съдебния изпълнител след като е настъпила перемцията, имуществото на ищеца не е намаляло. Този факт няма значение, тъй като не се разглежда хипотеза на неоснователно обогатяване.

Ответникът е събрал 1400 лева, които е разпределил по прекратено изпълнително дело, а след постановяване на изричен акт за прекратяване прекратяване по неговата сметка са останали още 300 лева.

Неоснователно е възражението на ответника, според което ако няма жалба до съда и съответно произнасяне, той би могъл да извършва действия. По жалба на длъжника, съдът се произнася по законосъобразността на действията на съдебния изпълнител само в изрично определени случаи /виж чл. 415, ал.2 и ал.3 от ГПК/. Ако тезата на ответника е вярна, то тогава би следвало съдилищата да тълкуват стеснително нормата на чл. 74 от ЗЗД само във връзка с действията, които подлежат на обжалване, а ако длъжника пропусне срока или по друга причина не сезира съда, да няма право да претендира вреди с иска по чл. 411, ал.2 ГПК. Според настоящата съдебна инстанция, отговорността за вреди не зависи от нищо друго, освен от преценката дали извършеното действие е противоправно, а то може да бъде такова и без съдът да се е произнесъл по реда на чл. 437 ГПК. Противоправност не е налице, ако действието е извършено в рамките на изпълнителното производство и обратно, всяко действие извършено след като това производство по силата на закона е прекратено е противоправно.

Съдебният изпълнител, има право да замества волята на длъжника и да го принуждава да плати, само в рамките на изпълнителния процес. Длъжникът може да погаси дълга по друг начин след като е настъпила перемпция. Дългът също може да бъде опростен, преди да бъде принудително събран. Съдебният изпълнител няма право да оправдава противоправните си принудителни действия със съществуването на дълга. Дългът може да съществува, да е съдебно признат, поведението на длъжника да е морално укоримо, но съдебният изпълнител може да предприема действия само по висящо изпълнително дело. Всички действия извършени след това, са основания за претендиране на вреди, а тези действия, с които събира и разпределя вземания или задължа суми събрани след настъпила перемпция, причиняват имуществена вреда на длъжника, независимо от съществуването, погасяването или опрощаването.

Затова е без значение, дали цялата или част от сума от 1700 лева е разпределена. С действията си ответникът е причинил вреда. Размерът на имуществената вреда е установен със съдебно счетоводна експертиза, заключението по която съдът кредитира като обективно и компетентно дадено.

По отношение на неимуществените вреди, следва да се има предвид, че твърдението за настъпването им се обвързва с факта, че принудителното изпълнение е насочено към трудовото възнаграждение. Безспорно установено е, че предприетите действия по заповест и удържки от 100 лева месечно са законосъобразни действия /извършени след перемпция/. Насочване на тези действия към трудовото възнаграждение, може да доведе до

допълнителни притеснения свързани с намаляване на средствата необходими за изхранване и поддръжка на елементарни ежемесечни нужди. Несекверстируемостта обаче, е основание за обжалване действията на съдебния изпълнител чл. 435, ал.2 т.2 от ГПК и в смисъла, в който е употребен термина в исковата молба, няма общо с претендираните неимуществени вреди. Дали съдебния изпълнител е насочил изпълнение към секверстируемо или несекверстируемо имущество е без значение за преценката противоправност, след като действията са извършени по прекратено по силата на закона изпълнително дело. Те са противоправни независимо дали са насочени към трудовия доход или към спестявания, или към недвижимо имущество. От значение обаче за претендираната отговорност за неимуществени вреди е дали длъжникът притежава друг месечен доход освен трудов и ако не, то тогава тези действия могат да се преценяват на плоскостта на твърдяната вреда – стрес свързан с притеснения за намаляване на месечните средства за живот, както и да обосноват пряка и непосредствена връзка между действието на съдебни изпълнител и настъпилата вреда.

Първоинстанционният съд правилно е преценявал разпоредбата на чл. 446, ал.1 ГПК, но не тя определя противоправността на действията, а тя определя връзката между действието и вредата, а връзката между причина и следствие релевантна като пряка се установява от факта, че длъжникът не е притежавал друго имущество освен трудовото си възнаграждение. Затова, въззивният съд не споделя изводите, че за определени месечни удържки е нарушена разпоредбата на чл. 446, ал.1 от ГПК, а за други не е. Всички действия са противоправни, а за определени месеци вредите са по-големи, защото е засегнат несекверстируем доход. Това е довело до притеснения, за размера месечните средства, които законът гарантира на трудещия се, че ще бъдат на разположение за издръжка. В този смисъл съдът споделя всички правни изводи на първоинстанционния съд, които са изложени във връзка с подлежащите на доказване факти за настъпилата неимуществена вреда при насочване на изпълнението в нарушение на принципите на несеквестрируемостта.

Всяко едно действие извършено след перемпция, представлява нарушение на задълженията на съдебния изпълнител да осигури законосъобразното провеждане на изпълнението. Тава задължение е правен принцип, който има съответното нормативно изражение в чл. 2 от ЗЧСИ.

При така доказаното противоправно поведение на ответника, установени вреди и пряка връзка между тях, претенцията на ищеца е основателна в нейната цялост. Признанието, че по сметката на ответника се намира сума от 300 лева, не означава, че съдебния изпълнител не е осъществил противоправно действие, като е събрал тази сума. Връщането чрез изискване на банкова сметка, няма отношение към основателността на предявения иск, а само към неговото изпълнение, в случай, че съда уважи претенцията на ищеца. Затова този факт, къде се намира сумата от 300 лева, няма значение към обстоятелствата свързани с имуществената отговорност за вреди.

От гореизложеното в неговата цялост, следва основателността на въззивната жалба на ищеца и неоснователност на въззивната жалба на ответника. С оглед изхода от спора пред въззивния съд, в тежест на ответника следва да бъдат присъдени направените пред първоинстанционния и пред въззивния съд разноски.

РЕШИ:

ПОТВРЪЖДАВА решение № 3114 от 14.07.2020 г. в частта, в която Н.П.Г., в качеството му на ЧСИ рег. № 716 с район на действие ВОС е осъден **ДА ЗАПЛАТИ** на М. Х. Щ., ЕГН ***** сумата от **500 лева**, представляваща обезщетение за нанесени неимуществени вреди – преживян стрес, лишения и страдания, в резултат на предприети действия по принудително изпълнение върху трудово възнаграждение в периода от

м.01.2018 г. до м. 05.2018 г. по изпълнително дело № 20147160400431 , след настъпила перемпция, ведно със законна лихва върху тази сума считано от датата на предявяване на иска 02.09.2019 г. до окончателното погасяване на задължението, **на основание чл. 74 от ЗЧСИ**

ОТМЕНЯ решение № 3114 от 14.07.2020 г. в частта, в която искът предявен за сумата от 1000 лева е отхвърлен за разликата над присъдените 500 лева и

вместо него в тази част ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА Н.П.Г., в качеството му на ЧСИ рег. № 716 с район на действие ВОС е осъден **ДА ЗАПЛАТИ** на М. Х. Щ., ЕГН ***** сумата от **500лева**, представляваща обезщетение за нанесени неимуществени вреди – преживян стрес, лишения и страдания, в резултат на предприети действия по принудително изпълнение върху трудово възнаграждение в периода от м.01.2018 г. до м. 05.2018 г. по изпълнително дело № 20147160400431 , след настъпила перемпция ведно със законна лихва върху тази сума считано от датата на предявяване на иска 02.09.2019 г. до окончателното погасяване на задължението, **на основание чл. 74 от ЗЧСИ**

ПОТВЪРЖДАВА решение № 3114 от 14.07.2020 г. в частта, в която Н.П.Г., в качеството му на ЧСИ рег. № 716 с район на действие ВОС е осъден **ДА ЗАПЛАТИ** на М. Х. Щ., ЕГН ***** сумата от **300лева**, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди изразяващи се в извършени три на брой в периода м. 01.2018г. до м.05.2019г. месечни удръжки от трудовото възнаграждение на ищеца, всяка в размер на 100 лева, по изп.д. № 20147160400431, след настъпила перемпция ведно със законна лихва върху тази сума считано от датата на предявяване на иска 02.09.2019 г. до окончателното погасяване на задължението, **на основание чл. 74 от ЗЧСИ**

ОТМЕНЯ решение № 3114 от 14.07.2020 г. в частта, в която искът предявен за сумата от 1700 лева е отхвърлен за разликата над присъдените 300 лева, и

Вместо него в тази част ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА Н.П.Г., в качеството му на ЧСИ рег. № 716 с район на действие ВОС е осъден **ДА ЗАПЛАТИ** на М. Х. Щ., ЕГН ***** сумата от **1400 лева**, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди изразяващи се в извършени 12 на брой в периода м.20.06.2018 г. до м.20.06.2019 г. месечни удръжки от трудовото възнаграждение на ищеца, всяка в размер на 100 лева, по изп.д. № 20147160400431, след настъпила перемпция ведно със законна лихва върху тази сума считано от датата на предявяване на иска 02.09.2019 г. до окончателното погасяване на задължението, **на основание чл. 74 от ЗЧСИ.**

ПОТВЪРЖДАВА решение № 3114 от 14.07.2020 г. в частта, в която Н.П.Г., в качеството му на ЧСИ рег. № 716 с район на действие ВОС **да заплати** на М. Х. Щ., ЕГН ***** сумата от 239,94лева, представляваща сторени в производството съдебно-деловодни разноски, на основание чл. 78, ал.1 ГПК.

ОТМЕНЯ решение № 3114 от 14.07.2020 г. , в частта, в която М. Х. Щ., ЕГН ***** е осъден да заплати на Н.П.Г., в качеството му на ЧСИ рег. № 716 с район на действие ВОС сумата от 264,71лева, представляваща сторени в производството съдебно-деловодни разноски, на основание чл. 78, ал.3 ГПК, и

Вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА Н.П.Г., в качеството му на ЧСИ рег. № 716 с район на действие ВОС е осъден **ДА ЗАПЛАТИ** на М. Х. Щ., ЕГН ***** сумата от 453.29 лева, представляващи сторените разноси в първоинстанционното производство, на основание чл. 73, ал.1 от ГПК.

ОСЪЖДА Н.П.Г., в качеството му на ЧСИ рег. № 716 с район на действие ВОС е осъден **ДА ЗАПЛАТИ** на М. Х. Щ., ЕГН ***** сумата от 660 лева, представляващи сторените разноси във въззивното производство, на основание чл. 73, ал.1 от ГПК.

ОСЪЖДА Н.П.Г., в качеството му на ЧСИ рег. № 716 с район на действие ВОС е осъден **ДА ЗАПЛАТИ** по сметка на Варненски окръжен съд сумата от 200 лева, представяща възнаграждение на вещото лице платена от бюджета на съда, на основание 78, ал. 6 от ГПК.

Решението е постановено при участие на трето лице „Лев инс“ АД, ЕИК 121130788 , помагач на ответника Н.П.Г., в качеството му на ЧСИ рег. № 716 с район на действие ВОС.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____